

ЗА ДОБРІ СПРАВИ ЙОГО ШАНУЮТЬ

Життя прожити – не поле перейти... А якщо це життя – історія людини, роду, цілого народу, країни, історія бурхливого, тяжкого і цікавого водночас століття. Чи можна досягнути межі такого поля? Чи можна сприйняти з розумінням плоди, які воно дало? Чи можна знайти саме ті слова подяки за все безцінне і прекрасне, що було збережено? І чи не будуть усі ці слова виглядати пафосно на фоні історії цієї однієї людини? Адже вона, не зважаючи ні на що, зберегла у своєму серці й душі віру в Бога, добро, у світле призначення людини на Землі, у те, що вона має приносити користь суспільству, бути творцем, а не лише пасивним користувачем.

Бувають такі люди, як вогники, вони заряджають своїм оптимізмом і позитивом. Вони ніколи не сумують, вони завжди знають, як вийти з будь-якої ситуації. Життя їх б'є і перевіряє на міцність, а вони стоять і не згинаються. Сила і міць – їх внутрішні стрижні. Вони не скигають, нікого не кривдять і ні на кого не сподіваються. Щоправда, такі люди не з'являються нізвідки. Вони свідомі свого коріння, а їхні історії варті уваги. Це все про старожила с. Велика Омеляна Омеляна Денисюка. 102 роки йде по життєвому полю Омелян Іванович, який днями відсвяткував свій день народження. Він розпочав життя у роки Першої світової війни, пережив революційні часи, громадянську війну, зростав при Польщі, відчув на собі лихоліття Другої світової війни, всі страждання нашого народу і продовжує жити у незалежній Україні. На його шляху було чимало випробувань, але дідусь мужньо та самовіддано їх подолав, ставши яскравим прикладом для наслідування.

Початкову освіту здобув у польській школі, закінчив 4 класи. Як згадує «дід Омелько», тоді освіту надавали якісну, бо вчитель був суворий. Ще маленьким доглядав худобу в хазяїв, а далі почав просити батька, щоб віддав його у кравці, видно мав нахил до цієї професії. Із 12 років почав вчитися кравецької справи у майстра-єврея у Рівному.

Його наполегливість, старанність, терпіння згодились в оволодінні професією. Далі було навчання у Варшаві. Пригадує, як доводилось працювати ночами, без вихідних та навіть без перерв. То були часи, коли потрібно було не просто жити, а чіплятися за життя, всіма силами вибиватися в люди. Потім відкрив власну кравецьку майстерню. Коли її забрали, навчав своїх учнів секретів справи у себе вдома.

А у ті тяжкі й страшні роки, коли війна збирала свою криваву данину, Омелян Іванович потрапив до Брянщини, там його професія стала у нагоді й допомогла вижити.

Доля готувала йому складні випробування: смерть дружини та єдиного сина, але щира і глибока віра в Бога, гаряча любов до ближніх допомогли йому вижити і досягти 102-річного ювілею. Нині проживає разом із невісткою та онукою, які сьогодні піклуються про старенького, зігрівають любов'ю і теплом. Дарує радість життя праправнучка Саша, котра дуже любить прадідуся і допомагає йому.

Старість прийде до всіх, вона неминуча, але треба знаходити для себе джерело оптимізму, жити в гармонії зі своїм віком, радіти кожному прожитому дню. Поспілкувавшись з іменинником, я набралась позитивної енергії, оптимізму. Побачила інтелігентну, мудру людину з живим розумом, гарною мовою, умінням спілкуватися. Омелян Іванович цитує вірші польською, російською, українською мовами, любить розповідати про колишнє, з боєм переживає криваві події сьогодення. Кожен день молиться за Україну, за наших солдатів.

В нашому селі «діда Омелька» люблять, поважають і шанують за його мудрість та щирість, він був хорошим майстром кравецької справи, обшивав всю округу. Ще й досі його швейна машинка фірми «Зінгер» біля нього.

Від імені односельців бажаю Омеляну Івановичу здоров'я і ще довго радувати всіх перебуванням на нашій, Богом даній землі.

Ольга ВОЗНЮК,
завідувач ПШБ с. Велика Омеляна

Слово і час 2014, 22 серпня №34
с. 6

Вознюк О.

За добрі справи його шанують/ Ольга Вознюк//Слово і час.-2014.-№34/22серпня/.-с. 6
Про старожила с. Велика Омеляна Омеляна Івановича Денисюка (102 роки)